

Interesse gøres hans Eiendom. Den Umstændighed, at man ved Brandpolitilovens Forhandling har forkastet et Endringsforslag, som gik ud paa at give Erstatning fra Amtsreparationfondens, forsaavidt saadan Skade stete paa Landet, kan ikke bevise, at den lovgivende Magt ikke har villet indrømme Erstatning, da det kan være, at der ikke forelaa noget Endringsforslag om den Kilde, hvorfra Erstatningen skulde komme, som man til den givne Tid ansaae for at være rigtigt, og jeg troer derfor ikke, at man kan drage den Slutning fra Forcastelsen af et Endringsforslag som det da foreliggende, at dette Forhold ikke skulde være Noget, der fortjente at komme i Betragtning. Søvrigt skal jeg ikke opholde Forhandlingen med yderligere Udtalelser, efterat jeg har hørt, at den ærede Minister meente, at der var en Mangel i Lovgivningen om, hvorfra Erstatningen skulde komme, og at dette Hul burde udfyldes. Det er dette, som jeg haaber vil stee, og stee saa tilfredsstillende, at Grundlovens Paragraph om Eiendomsretten ikke bliver kræntet i sit Princip ved den da fremkomende Lovbestemmelse.

Blaf: Ibet jeg haaber, at den høitærede Justitsminister vil tage Sagen i sin Haand, tager jeg Forslaget tilbage.

Da Ingen optog det saaledes frafaldne Forslag, bortfaldt det, og Sagen var dermed tilende.

Man gik derefter til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var: Første Behandling af: Udkast til Lov om Forandring i Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855, § 2. (Lovudkastet findes i Tillæg A. Sp. 575—76.)

Krabbe: Det Forslag, som vi have havt den Ære at indbringe her i Thinget, er ikke noget Grundlovsforslag, det er et Forslag om en almindelig Lov. Ganske vist gaaer denne Lov ud paa at hidføre en Forandring i en Grundlovsbestemmelse, nemlig den af 29de August 1855, men det er en Forandring i et Punkt, med Hensyn til hvilket Grundlovsbe-

stemmelsen fastfatter, at Forandring stee ved almindelig Lov og ikke ved Grundlov. Som bekendt fastfatter Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 i sin § 2, hvilke Anliggender der som særlige skulle henhøre under Rigsdagens Lovgivningsmyndighed. Efterat have opregnet disse Anliggender, siger Paragraphen imod Slutningen, at Forandringer heri kunne stee ved Lov. Det er altsaa hjemlet ved selve Ordene i Grundlovsbestemmelsen, at en Forøgelse eller Formindskelse af de Anliggender, der høre under Rigsdagens Lovgivningsmyndighed, kan stee ved simpel Lov. At denne Lov er en Lov, som skal være vedtagen af Rigsdagen og stadfæstet af Kongen, ligger selvfølgelig deri, at den Grundlovsbestemmelse, hvorpaa den støtter sig, er en, der er fremgaaet af den daværende kongerigste Lovgivningsmyndighed, er vedtagen af selve Rigsdagen, og ikke kunde forestrive Regler for nogen anden Lovgivningsvirksomhed end Rigsdagens. At en Lov som den, vi her have indbragt, endelig kun fordrer Vedtagelse af Rigsdagen samt Stadfæstelse af Kongen, men ikke fordrer Vedtagelse af nogen anden Forsamling, fremgaaer efter Forslagsstillerens Anstuelse ikke alene deraf, at der for Dieblirket for Kongeriget Danmarks Lovgivning ikke findes med juridisk og politisk Berettigelse nogen anden Lovgivningsmagt end Rigsdagen og Kongen — thi denne Anstuelse er desto værre omstridt —, men det fremgaaer tillige af selve Indholdet af de gjensidige Forfatningsbestemmelser, deels af Grundlovsbestemmelsen af 1855 og deels af de saakaldte Fællesforfatninger af 1855 og 1863. Det staaer, som sagt, udtrykkeligt i Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855, at Forandringer i, hvad der som særlige Anliggender hører under Rigsdagens Lovgivningsmagt, kunne stee ved Lov; men i de tilsvarende Bestemmelser i Fællesforfatningerne af 2den October 1855 og 18de November 1863 staaer kun, at de Anliggender, der ikke ere bestemte at skulle være særlige, skulle være fælles. Der er efter Forslagsstillerens Anstuelse heri bestemt, at Myndigheden til at foretage Forandringer i Anliggenders Fordeleling henlægges til de særlige Lovgivningsmagter, og at derimod det, der maatte henhøre under